

এলে বেলে MBA পাছ

দেবজিৎ ভূঞা

দ্বাদশ অধ্যায়

Conflict is the law of nature. অর্থাৎ সংঘাত হ'ল সংসারৰ নিয়ম। কর্মক্ষেত্ৰত বা কাৰ্যক্ষেত্ৰত মানুহৰ মাজত বিভিন্ন সংঘাতৰ সৃষ্টি হয়। এনে সংঘাত বিভিন্ন কাৰণত হ'ব পাৰে। যেনে— ব্যক্তিগত স্বার্থ, ঈর্ষা, অধিক কামৰ বোজা, অধিক মজুৰিৰ আশা ইত্যাদি। এজন মেনেজাৰ বা মেনেজমেণ্টৰ এটা প্রধান কাম হ'ল এই সংঘাতসমূহ কলিতে নিৰ্মূল কৰি মানুহক উপযুক্তভাৱে কামত লগোৱা আৰু সংঘাতে যাতে কর্মক্ষেত্ৰ বা উদ্যোগৰ production বা

productivityত অন্তৰায় হৈ নুঠে তাৰ বাবে ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা। ফিৰিঙতিৰ পৰা খাণ্ডৰ দাহ হয়। A stitch in time saves nine. গতিকে মেনেজাৰ এজনে বা মেনেজমেণ্টে যদি সৰু সুৰা সংঘাতবোৰো সময়ত চকু দি সমাধান কৰি যায় তেতিয়া সেই সংঘাতে পিচত ডাঙৰ ৰূপ লৈ বিপদৰ সৃষ্টি কৰাৰ সম্ভাৱনা নাথাকে।

সংঘাত বা সমস্যাৰ সমাধান কৰিবৰ বাবে এজন মেনেজাৰৰ শূনিৰ পৰা ধৈৰ্য আৰু গুণ থাকিব লাগিব। বহুক্ষেত্ৰত দেখা যায় যে ব্যক্তিগত সংঘাত বা সমষ্টিগত সংঘাতত দুয়ো পক্ষৰ কথা শুনাব পিচত ৫০-৬০ শতাংশ সমস্যাৰ সমাধান হৈ যায়। বাকী সমস্যা তেতিয়া মেনেজাৰ এজনে অতি সহজে সমাধান কৰিব পাৰে। কিন্তু কাৰ্যক্ষেত্ৰত দেখা যায় যে আমি আনৰ কথা শূনিব নিবিচাৰো, বৰধ নিজৰ বক্তব্য বা কথা কোৱাৰ ওপৰত, বুজুওৱাৰ ওপৰত, persuasionৰ ওপৰত অধিক গুৰুত্ব দিওঁ। ভগৱানে বা প্রকৃতিয়ে আমাক দুখন কাণ দিছে আৰু এখন মুখ দিছে, অর্থাৎ আমি অধিক শূনিব লাগে আৰু কম ক'ব লাগে। কিন্তু সংঘাত বা কাজিয়া বা disputeৰ সৃষ্টি হ'লে দুয়োপক্ষই কথা অধিক কয় আৰু আনটো পক্ষৰ কথা খুব কম শুনে। মেনেজাৰ বা পৰিচালক এজনৰ কাম হ'ল দুয়ো পক্ষৰ কথা নিৰপেক্ষভাৱে শুনা আৰু সংঘাত বা সমস্যাৰ ইতি পেলোৱা। মেনেজাৰ এজনক সকলোৱে leader বা নায়ক হিচাপে গ্ৰহণ কৰিবৰ বাবে তেওঁ সদায়ে নিৰপেক্ষ আৰু যুক্তিনিষ্ঠ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিব পাৰিব লাগিব। একপক্ষীয় বা vested interestৰ বাবে সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰা মেনেজাৰ এজন কেতিয়াও leader হ'ব নোৱাৰে। কর্মচাৰীৰ বা মানুহৰ আস্থাভাজন হ'বৰ বাবে মেনেজাৰ এজন নিৰপেক্ষ, যুক্তিনিষ্ঠ আৰু সকলোকে সমবায়হাৰ কৰিব পৰা হ'ব লাগিব। কর্মচাৰী বা মানুহৰ আস্থা তথা বিশ্বাস থাকিলে মেনেজাৰ এজনৰ বাবে সংঘাত বা dispute সমাধান কৰাটো অতি সহজ হৈ পৰে।

এবাৰ এখন কলেজৰ কুইজৰ পৰীক্ষাত এজন শিক্ষকে বিভিন্ন প্ৰশ্নৰ শেষত এটা প্ৰশ্ন দিলে— 'কলেজৰ ৰুমসমূহ পৰিষ্কাৰ কৰা মহিলাগৰাকীৰ সম্পূৰ্ণ নাম কি?' সকলো পৰীক্ষার্থীয়ে বাকী প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিলে যদিও শেষৰ প্ৰশ্নটোৰ উত্তৰ দিব নোৱাৰিলে। এজন ছাত্ৰই শিক্ষকজনক সুধিলে— 'ছাৰ, কুইজৰ gradeৰ বাবে শেষৰ প্ৰশ্নটোৰ নম্বৰো যোগ হ'ব নেকি?' 'নিশ্চয় হ'ব।'— শিক্ষকজনে উত্তৰ দিলে। 'তোমালোকৰ careerত, জীৱনত তোমালোকে বহুতো মানুহ লগ পাবা। প্রত্যেকেই গুৰুত্বপূৰ্ণ, signifi-

cant, প্রত্যেকেই তোমালোকৰ attention, আদৰ-গুরুত্ব পোবা উচিত। এটা হাঁহি আৰু নামটো জানি ভালনে বুলি সোধাটো নিশ্চয় উচিত হ'ব।' মেনেজাৰ এজনে বা পৰিচালক এজনে যদি নিজৰ তলত কাম কৰা কৰ্মচাৰীসকলক নামে-মানুহে চিনি পায় তেন্তে তেওঁৰ বাবে সৰু সৰু সংঘাত বা কাজিয়াৰ সমাধান কৰাটো তেনেই সাধাৰণ কাম হৈ পৰে।

মেনেজাৰ বা মেনেজমেন্টৰ কাম কৰা প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ বাবে ধৈৰ্য আৰু সহিষ্ণুতা অতিকৈ দৰকাৰী। তাৎক্ষণিক সমাধান দিয়াৰ পৰিৱৰ্তে ধৈৰ্যসহকাৰে চালি-জাৰি চাই সিদ্ধান্ত লোৱাটো মেনেজাৰ এজনৰ বাবে অপৰিহাৰ্য। তাৎক্ষণিক প্ৰতিক্ৰিয়াই এটা সমস্যা সমাধান কৰিলে কেতিয়াবা আন দহটা সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে। পঞ্চতন্ত্ৰৰ সাপ, নেউল আৰু গৃহিণীৰ সাধুটো আমি বহুতেই পঢ়িছো। কেনেকৈ নিজৰ সন্তানক সাপৰ পৰা বচোৱাৰ পিচত তেজ দেখিয়েই হিতাহিত জ্ঞান হেৰুৱাই গৃহিণীগৰাকীয়ে তাৎক্ষণিকভাৱে নিজৰ পোহনীয়া নেউলটোক মাৰি পেলাইছিল। আমেৰিকাৰ এখন চহৰৰ কথা। এজন ট্ৰাক ড্ৰাইভাৰে এখন নতুন ট্ৰাক কিনি আনি ঘৰৰ সন্মুখত ৰাখিলেহি। তেনেতে নিজৰ তিনি বছৰীয়া ল'ৰাটো ঘৰৰ পৰা ওলাই আহি নতুন ট্ৰাকখন দেখি চুবলৈ ধৰিলে আৰু তাৰ পিচত ৰাস্তাৰ পৰা শিলগুটি এটা উঠাই ট্ৰাকখনত কিবা লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তাকে দেখি ড্ৰাইভাৰজনৰ ইমান খং উঠিল যে তেওঁ সৰু ল'ৰাটোৰ হাতখন জোৰেৰে কেইবাবাৰো ট্ৰাকৰ গাত মাৰি দিলে। যেতিয়া নিজৰ খং কমিল ড্ৰাইভাৰজনে নিজৰ ল'ৰাজনক হাস্পতাললৈ লৈ গ'ল। ডাক্তৰে ল'ৰাজনৰ

হাতখন পৰীক্ষা কৰি ক'লে যে হাতৰ হাড় আৰু আঙুলিবোৰ বেয়াধৰণে ভাঙিছে আৰু সেয়ে অস্ত্ৰোপচাৰ কৰিব লাগিব। বহু চেষ্টাৰ পিচতো যেতিয়া ডাক্তৰে ল'ৰাজনৰ আঙুলিকেইটা বচাব নোৱাৰিলে তেতিয়া তাৰ আঙুলিকেইটা কাটি পেলাবলগা হ'ল। অপাৰেচনৰ পিচত যেতিয়া ল'ৰাজনৰ সংজ্ঞা ঘূৰি আহিল তেতিয়া ল'ৰাজনে বাপেকলৈ চাই ক'লে— 'দেউতা, মই মোৰ কামৰ বাবে দুঃখিত। মোৰ এই হাতখন কেতিয়া বাক ভাল হ'ব?' বাপেকে ঘৰলৈ ঘূৰি গৈ মনৰ দুখতে আত্মহত্যা কৰিলে। নিজৰ আপোনজনে বা মৰমৰজনে ভুল কৰিলেও আমি তৎক্ষণাত patience বা ধৈৰ্য হেৰুৱাব নালাগে। মেনেজাৰ এজনৰ বাবে প্ৰত্যেকজন কৰ্মচাৰীয়েই নিজৰ মানুহৰ দৰে। গতিকে ভুল হ'লে শুধৰাই দিব পৰাটো অধিক প্ৰয়োজনীয়।

Dr. Steven R. Coveyৰ ৯০/১০ৰ principle বা নীতি আমাৰ জীৱনৰ ক্ৰিয়া-প্ৰতিক্ৰিয়াৰ সকলো ক্ষেত্ৰতে প্ৰযোজ্য। Dr. Coveyৰ মতে 10% of life is made up of what happens to you আৰু 90% of life is decided by how you react. ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল এয়ে যে আমাৰ সন্মুখলৈ অহা বা আহিব লগা ঘটনা বা পৰিঘটনাৰ শতকৰা দহভাগৰ ওপৰত আমাৰ নিজৰ কোনো control নাই। গাড়ী এখন চলাই যাওঁতে

বেয়া হোৱা বা জৰুৰীভাৱে যাওঁতে ৰঙা লাইটত ৰ'বলগা হোৱা, ৰে'ল গাড়ীখন পলমকৈ যোৱা আদিত আমাৰ কোনো নিয়ন্ত্ৰণ নাই, কিন্তু ইয়াৰ পিচৰ ৯০ শতাংশ হ'বলগা বা ঘটিবলগা ঘটনাৰ ওপৰত আমাৰ নিজৰ control আছে বা আমাৰ reactionৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰি তেনে ঘটনাসমূহ ঘটি যাব। উদাহৰণস্বৰূপে পুৰা অফিচলৈ যাবৰ বাবে ওলোৱাৰ সময়ত চাহৰ টেবুলত নিজৰ ছোৱালীজনীয়ে চাহৰ কাপ এটা খুন্দা মাৰি চোলাত পেলাই দিয়াটো ল'ব পাৰি। কাপটো চোলাত পৰাত আমাৰ নিজৰ কোনো নিয়ন্ত্ৰণ নাই। কিন্তু আমি ইয়াত কেনেদৰে react কৰো তাৰ ওপৰতে পিচৰ সময়ৰ পৰিঘটনা নিৰ্ভৰ কৰিব। আমি যদি খঙতে ছোৱালীজনীক এটা চৰ মাৰি দি গালি পৰা আৰম্ভ কৰো তেন্তে তাই কান্দি-কাটি স্থলস্থল লগাব আৰু স্থললৈ নাযাওঁ বুলি নিজৰ ৰুমত সোমাই থাকিব। তাৰ পিচত সৰু কথাতে ছোৱালীজনীক মাৰধৰ কৰা বুলি শ্ৰীমতীৰ লগত কাজিয়াৰ আৰম্ভ হ'ব আৰু দুই-তিনিদিনৰ বাবে গোটেই ঘৰতে অশান্তিৰ পৰিবেশ বিৰাজ কৰিব। কিন্তু তাকে নকৰি যদি ভালদৰে ছোৱালীজনীক ভৱিষ্যতে সাৱধান হ'বৰ বাবে সৰ্কীয়নি দি চোলাটো সলাই নতুন একোপ চাহ খাই অফিচলৈ যোৱা হয় তেন্তে ছোৱালীজনীও স্থললৈ যাব আৰু ঘৰৰ পৰিবেশ ভাল হৈ ঘৰখন নিয়মিতধৰণে চলি থাকিব।

মেনেজাৰ এজনৰ বাবে ৯০/১০ নীতি অতিশয় গুৰুত্বপূৰ্ণ। দৈনন্দিন কামত মেনেজাৰ এজনে বিভিন্ন ব্যক্তি আৰু বিভিন্ন সমস্যাৰ সন্মুখীন হ'বলগা হয়। যদি মেনেজাৰজনে শান্ত মনেৰে প্ৰতিটো কাম বা কথাতে react কৰে তেন্তে ঘৰলৈ ঘূৰাৰ সময়ত তেওঁৰ কোনো work stress বা tension আদিৰ বোজা লৈ যাব নালাগে। কেৱল এজন মেনেজাৰেই নহয়, জীৱনৰ বাটত প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ বাবে ৯০/১০ principle অতিশয় গুৰুত্বপূৰ্ণ। ■

